

csak a valóságot látta, az egyre közelebb kerülő lenti csatateret, ahol a szpáhik és janicsárok fejveszetten menekültek a létra és a zuhanó test alól, hátra, a török tábor felé, ahol a sátrak közt apró tüzek pislákolnak, mint megannyi csillag, ahol az ágyúk meg a fáltörők szépen felsorakozva csatajelre vártak, ő meg zuhant, zuhant, és alatta ott voltak a sziklák, meredek, hegyes sziklák.

Irodalmi Jelen, 2016/12.

BÖRTÖN

Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel? Hogy maga a pokol-e a börtön, arról lehetne vitatkozni, de hogy nem a mennyország, az bizonyos. (S itt könnyen igazzá válik Sartre híres észrevétele, amely szerint „a pokol – az a többiek”). Zárt és szigorúan őrzött terekben másképpen telik az idő, mások a hierarchikus viszonyok, s bár mindenre akad magyarázat, egy kicsit más logikára épül, mint a kinti világban. És hogy van-e kiút? Azok előtt, akik törvényi kiskapukra játszva tudományos értekezéseket publikálnak, könnyebben tárul fel a nagy rácsos kapu, mint azok előtt, akik ellen minden – és persze mindenki – összeesküdött. Így jobb, ha a rabság élményéről az ember csak történeteket sző, legyen az 19. századi egzotikus mese vagy 21. századi sorozat. A lényeg, hogy mindig legyen, aki figyel. Nos, ez az, amiből a börtönben biztosan nincs hiány.

